

Dilek Bilgiç Esen

Beni Unutma

Savaş, Ali ve yaşanmamış tüm çocukluklara...

*Anlatsak roman olur bizim hikâyemiz derdi,
anlatmaya karar verdim...*

**Ne Olur Tanrı'ya Kavuştuğum Gün
Beni Unutma...**

*Seni unutmamak için değil
-unutabilmem zaten mümkün değil-
gerçek aşkın varlığını unutmuş olanlara
ulaşmak için anlatıyorum hikâyemizi.
Bir erkeğin bir kadını ne kadar sevebileceğini,
bir kadının gitse bile bir yürekte bir ömür
nasıl kalabileceğini anlatmak istiyorum sadece...*

KEREM

Ankara'nın tenlerimizi acıtıp sızlatan sert rüzgârının sözlerini işitmemi güçleştirdiği karanlık bir geceydi. Aylardır beklediği *Hayalet* filmini gösterime girer girmez izlemiş, eli avucumun içinde evimize dönüyorduk ki aniden yürümeyi bırakıp tam karşımda duruverdi.

"Ya biz de Sam'le Molly gibi olursak, ya yarım kalırsak?"

"Böyle şeyler nerden geliyor aklına?" dedim çocuksu korkusu karşısında gülümseyerek.

"Bilmem, geliyor işte. Korkuyorum bir gün beni bırakıp gitmenden," dedi küçücük omuzlarını silkerken.

Aslında korkması gereken benmişim, bilmiyordum.

* * *

Size hikâyemizi en başından anlatacağım ve anlatırken hatıralarımızı tek tek yeniden yaşayacağım. Onu daha yakından tanıyabilmeniz için Masal'ımın günlüklerini de yazarla paylaşacağım...

Masal'ımı, o peri kızını tanısaydınız eminim siz de çok seversiniz. Hiç kimse tarafından seilmeyeceğini düşünen, yaşadığı her olayla bu düşüncesi perçinlenen, deliller gibi sevildiğindeyse çekip giden Masal'ımı.

Masal

*Bu hayat böyle mi olur?
Düşen hep yerde mi kalır?
Gün olur belin doğrulur
Kim n'olacak belli mi olur oy!*

Hayat denen sonsuzluğun içinde kimsesiz bir çocuktum ben. Adını gazetelerin üçüncü sayfasındaki cinayet haberlerinden sıkça duyduğunuz bir ilin, polis bile giremez denilen bir mahallesinde, farelerin aklıktan birbirini yediği çöplük gibi bir evde başlamış benim hikâyem. Göbek kordonumu kesmek benden yedi yaş büyük ablama kalmış çünkü annem beni orada öylece bırakıp gitmiş. Yedi yaşındaki bir çocuk bunu nasıl akıl etmiş, nereden öğrenmiş bilmiyorum. Bizler yani hayatı erken öğrenmek zorunda kalan çocuklar ne çok şey biliyoruz, şaşarsınız.

Ben mesela, ablacığının henüz on sekiz yaşında kaybettiği çocukluğunu tüm ayrıntılarıyla biliyor, hatırlıyorum. Varlığımız üzerinde bir yumurta ve bir spermden gayrı hiçbir katkısı olmayan insan müsveddelerinin ablamı üç kuruşa nasıl sattığını dün gibi hatırlıyorum. Çocuk bedenini her gece farklı bir adamın hırpaladığı ablacığının o küçücük kalbinin bu koca acılara daha fazla dayanamayıp durduğunu az önce yaşanmış gibi hatırlıyorum. Nefes almayı unuttuğumu, kaskatı kesilen bedenimi hissedemeyişimi, ölümün kokusunu

ve ablacığımın cansız bedenine sarılıp sabaha kadar ağladığımı an be an hatırlıyorum ama o evde ne kadar süre ablamın cansız bedeniyle bir başıma kaldığımı hatırlamıyorum. Annem babam olacak o şerefsizlerin, yaşarken sahip çıkmadıkları evlatlarının cansız bedenini de ortada bıraktığını, ablacığımın kimsesizler mezarlığına defnedildiğini, geride bıraktığı tek iz olan, mezar taşı niyetine konulmuş tahtaya bağlanan kırmızı tülbenti hiç unutmuyorum.

Yurt gecelerini hatırlıyorum. Soğğun ve kimsesizliğin kokusunu bilir misiniz siz? Ben çok iyi biliyorum. Açlığın uyumayı zorlaştırdığını, itaatsizliğin ve söz dinlememenin açlık cezasını ağırlaştırdığını da biliyorum. Müstahdem olacak itoğluit tarafından her gece uykusundan uyandırılıp tecavüze uğrayan canım arkadaşım Elmas'ın cansız bedeninin canlı hâinden daha mutlu olduğunu da biliyorum mesela. O itin tıkıldığı hapisshanede koğuş arkadaşı tarafından öldürüldüğünü öğrendiğim günden beri ilahi adalete güveniyorum.

Bir roman gibi okuduğunuz hikâyemin mutlulukla buluşup buluşmayacağını merak ettiğinizi de biliyorum ve cevaplamak istiyorum. Evet, mutlu oldum... Hem de yaşadığım tüm acıları unutacak kadar mutlu oldum. En acıklı Türk filmlerini geride bırakacak kadar keder yüklü ömrüme bir de dillere destan bir aşk hikâyesi sığdırdım. Kendimi dünyanın en kötü kaderine sahip zannederken kaderimi kökten değiştirecek bir adama âşık oldum. Bataklığın içinde yok olup gideceğimi düşünürken bataklığı kurutup cennet bahçesine çeviren o adamın kalbinde dünyanın tüm kötülüklerinden uzakta, güvende bir ömür yaşadım ve hep öyle sürecektim sandım. Bazı hikâyelerin başladığı gibi bittiğini o zamanlar bilmiyordum.

KEREM

*Bizim gönlümüze hasret düşüren
Şu geçit vermeyen dağlar utansın
Bizi bizden alıp yabancı eden
Şu uzayıp giden yollar utansın.*

Müslüm Baba'nın sesindeki hüznün gecenin karanlığına yüklenirken kadehlerimizin beyazı içimizi ısıtıyordu. Delikanlı ömrümüzün en toy zamanlarıydı. Peynirin, rakının, aşkın tadı bambaşkaydı. Ailemin ilk ve tek erkek evladı olduğum için kardeşlerime konulan yasakların çoğundan muaftım. Allah katında günahı eşit de olsa, kadın yaptığında hoş karşılanmayan çoğu şey, erkek yaptığında işin şanından sayılırdı bizim gibi namusu kadınların bacakları arasında arayan kulların zihniyetine göre. Kız kardeşlerimin tek başlarına bakkala gitmelerine izin vermeyen babam "Hadi koçum erkek oldun artık, gel seninle kafaları çekelim," deyip beni ilk kez pavyona götürdüğünde daha on dört yaşındaydım. Anacığımın ütölediği bembeyaz gömleğime pavyondaki kadınların kırmızı, pembe, turuncu rujları bulaşıyor, anacığıma, kardeşlerime dünyayı dar eden, bir güler yüzü çok gören o asabi babam pavyondaki kadınlara çok kibar davranıyordu. Mahallemizde kötü kadın istemeyiz denilip türlü baskı ve eziyetle mahalleden gönderdikleri Seher ablanın masamıza doğru gülümseyerek gelişinin şaşkınlığını atamadan, babam ve

arkadaşlarının ona gösterdikleri alakayla darmaduman olmuştu doğru sandığım ne varsa. Sigarasının dumanını şuh kahkahalar eşliğinde savuran Seher ablanın sağ memesine doğru kaymaya başlamıştı babamın annemi tokatlarken her gördüğümde kırmak istediğim o lanet eli.

İçtikçe neşeleniyor, içtikçe masadaki kadınlarla samimiyetin dozunu artırıyordu mahallemizin namus bekçisi erkekleri. Karılarına temel ihtiyaçların karşılanması dışında en son ne zaman para verdiğini sorsam hatırlamayacak bu erkek müsveddeleri pavyondaki kadınlar için su gibi para harcıyorlardı. Para sıkıntımız yoktu bizim. Karun gibi zengin derlerdi babam için. Parasının verdiği güç sayesinde çevresinden saygı gören her insan gibi babamın da etrafı dalkavuklarla doluydu. Birlikte yiyor içiyor, pavyondan topladıkları kadınlarla karılarını aldatıyor sonra o kadınların parfümlerinin, ter kokularının, ruj izlerinin bulaştığı kıyafetleri karılarına yıkatıyorlardı. Gündüzleri namus timsaliyken akşamları namussuzluğun dibiydiler. Adını dillerinden düşürmedikleri Allah'tan zerre kadar korkmadıkları için kuldan da utanmıyorlardı.

Karanlık çökünce kapı önünde komşusuyla çekirdek çitlemesi bile yasak olan o emekçi, o tertemiz kadınların bu beş para etmez ahlaksız kocaları geceyi geçirdikleri kadınlardan taşıdıkları türlü bulaşıcı hastalıklarla, ömründe gün yüzü görmemiş karılarını adını telaffuz edemedikleri virüslerle hasta ederlerdi. Ne tuhaf bir kader ki erkeklerin domuz gibi yaşayıp sadece taşıyıcısı oldukları bu hastalıklar mahallemizin tertemiz kadınlarından ikisinin canını almıştı. O iki kişiden biri benim canım teyzemdi. Babamın yakın arkadaşı ve en az kendisi kadar beş para etmez yoldaşı olan o Harun iti teyzeme kim bilir hangi kadından taşımıştı o illet virüsü. Bembeyaz, çocuksu yüzünü gülümserken hiç görmediğim teyzem doyamadığı dünyasına gözlerini yumarken arkasında iki tane öksüz bırakmıştı. İki kız kardeşim vardı, artık dört olmuşlardı.

Teyzemin gidişiyle birlikte annemin yüzüne katı bir kayıtsız-

lık çökmüştü. Yaşamıyor çilesini dolduruyordu âdeta. Nedenini anlayamadığım bir şekilde kardeşlerime olan tavrı günden güne kötüleşiyor, babamın koyduğu yasaklara bir de anneminkiler ekleniyor, kızlar evde cehennem hayatı yaşıyor, gülümsemeleri bile suç sayılıyordu.

Arkadaşlarım babalarının küçük birer kopyasına dönüşürken içine doğduğum mahalle, birbirinin tekrarı günler, evdeki mutsuzluk beni boğuyordu.

İlkokuldan sonrasını okumanın fayda değil zarar getireceğine inandıkları için kız çocuklarını okutmayan mahalleli, erkek çocuklarına iyi bir eğitim almaları için destek oluyor, okuldaki öğretmenlere çuval çuval para ödeyerek özel ders aldırıyorlardı. Babam mühendis olmamı istiyordu ama ben tıba ilgi duyuyordum ve üniversiteyi farklı bir şehirde okumayı planlıyordum. Bir yandan da varlığımın babam üzerinde oluşturduğu kontrolün anneme ve kardeşlerime kendilerini güvende hissettirdiğini biliyordum. Durum böyle olunca kendimi değil ailemi seçtim, şehrimizdeki tıp fakültelerini yazdım ve ilk tercihime yerleştim.

* * *

Çocukluğumuzun birlikte geçmiş olması onları her zaman özel kılrsa da babalarının küçük birer kopyasına dönüşen çocukluk arkadaşlarımın birbirinin tekrarı muhabbetleri ilgimi çekmiyor, onların çok hoşuna giden zamparalık anıları beni eğlendirmiyordu. İkiyüzlü ahlak anlayışının ayaklı örnekleriydi mahallemizin insanları. Kız kardeşlerinin camdan dışarı bakmasına izin vermeyen “delikanlı” abiler başka kızlarla nasıl yiyiştiklerini birbirlerine ballandıra ballandıra anlatıyorlardı. Anlattıkları çoğu şeyin fanteziden ibaret olduğunun kanıtıysa her pazar günü genelevin yolunu tutmalarıydı. Babalarıyla beraber haftada 2-3 kez pavyona gidiyor, bunu anlatarak da erkekliklerini ispatlıyorlardı. Zaten hoşlanmadığım pavyon ortamından ve ahlaksızlığın

kitabının yazıldığı mahalle sohbetlerimizden uzaklaşmanın en güzel yolu ders çalışmaktı. Tıp fakültesinde zorlayıcı ve ezberle dayalı derslerin ağırlıkta olduğu herkesçe bilindiğinden ve okulun gününün büyük bölümünü aldığını gördüklerinden çocukluk arkadaşlarım onlardan uzaklaşmamı hoş karşılıyor ve ne olursa olsun içlerinden birinin doktor çıkacak olmasından içten içe gururlanıyorlardı.

“Ulan en yakışıklımız, babası en zenginimiz sensin zaten, bir de doktor olup memlekette ne kadar karı kız varsa hepsini tek başına götüreceksin, değil mi hergele!” der kendilerince bana iltifat ederlerdi. Hoşlanmazdım kadınların metalaştırıldığı bu tarz muhabbetlerden ama onlara toplumsal cinsiyet eşitliği hakkında bir şeyler anlatmak ve anlamalarını beklemek deveye hendek atlatmaktan farksızdı. “Sen okullu oldun bizi beğenmiyorsun,” deyip içten içe üzülmelerinden de çekiniyordum. Onları değiştiremeyeceğimi anlamış, oldukları gibi kabul etmişim. Derslerden fırsat buldukça ara sıra içmeye giderdik ama pavyon ortamından ciddi anlamda nefret ettiğim için daha çok erkek erkeğe takılacağımız salaş meyhaneleri tercih ederdik.

Mahallede her şey aynılığını koruyordu ama üniversite ortamı bambaşka bir dünyaydı. Memleketin her yerinden insan vardı. Sınıf arkadaşlarım benim gibi düşünen, konuşan, davranan insanlardı. Vatana, millete faydalı olmaya gayret eden, okuyan, yazan, çizen yüzlerce genç insan bir aradaydık. Kızlar bizim mahallenin kızlarından çok farklıydı. Yüzlerinde sindirilmişlerin ürkekliliği yoktu. Sesleri erkeklerinki kadar güçlüydü. Değerlerinin, yapabileceklerinin farkındaydılar. Kendilerine ve yeteneklerine güveniyorlardı. Yarınları umutla bakıyorlardı. Bilge de onlardan biriydi. Esmer, uzun boylu, çok güzel bir kızdı. Neşeli, cıvıl cıvıl bir insandı. Konuştuğu zaman tüm gözler ona dönerdi otomatikman. Kendini dinletmeyi bilirdi. Sürekli kitap okur, yeni yerler keşfeder, kendini geliştirmekten zevk alırdı. Sınıftaki erkeklerin beğeni dolu bakışları da kızların kıskançlık dozunun

günden güne artıyor oluşu da onu pek ilgilendirmezdi. Kalabalık grubumuzu sık sık atlatır baş başa sinemaya, yemeğe giderdik. Onunla vakit geçirmekten, sohbet etmekten hoşlanıyordum. Hayata bakış açısını, yaşam enerjisini seviyordum, onu çok güzel buluyordum. Masal'ı hiç tanımamış olsaydım Bilge'ye âşık olduğumu zannedebilirdim. Erkeklerin hormonları tarafından yönetildikleri için gördükleri her kadını güzel buldukları çılgın liseli dönemlerimde bile bir kadında aradığım tek özellik güzellik olmadı. Konuşabilmeyi, paylaşabilmeyi hep çok değerli buldum. Aradığım her şey vardı Bilge'de. Buna rağmen içimdeki boşluk hissinin sebebini bulamıyor, eksik olanın ne olduğunun cevabını bir türlü veremiyordum kendime.

"Âşık mısın bana?" derdi bazen bir filmin ortasında veya dersinde konuşulmasından hiç hazzetmeyen Rıfkı Hoca'nın öfkeli bakışlarına muhatap olduğumuz anlarda.

"Aşk tanımlar mısın bana?" derdim verdiğim cevabın onun istediği cevap olmadığını üzülerek fark ederken.

"Değilsin," derdi güzel yüzü hüzünlenirken. "Âşık olsan bilirdin, âşık olduğunda bileceksin," der ve derin bir sessizliğe gömülürdü.

Onu üzme hayatımda isteyeceğim en son şeydi. Yüzüne düşen hüznün gölgelerini gördükçe kendimden nefret ederdim. Birkaç kez ayrılmayı bile teklif ettim çünkü onun istediği yoğunlukta sevmeyi bilmiyordum ya da sevmek bu işte, bu kadar, diyordum. Değilmiş, sevmek bu değilmiş. Aşk bambaşka bir şeymiş. Tanımlaması en zor, yaşaması en güzel duyguymuş.

Masal

Hayatın seçenekler sunduğu ve bizim o seçenekler arasından kendimize en uygun olanı seçtiğimize dair bir safsata okumuştum bir yerde. Oysa bazı kızlar seçeneksizdir. Bazı rotalar yıllar önce çizilmiştir. Bazı yollar istesen de istemesen de gidilecektir.

*Acılı bir bakış yerleşirse eğer
Kirpiğinin ucundan gözbebeğine
Her şeyin bedeli var, güzelliğinin de
Bir gün gelir ödenir, öde Firuze...*

der ya Sezen yüreğinin en derininden. Öyle bir kader işte benimkisi de.

Yaşıtlarımız annelerinin hediye ettiği *Barbieler*in saçlarını tarayıp bir gün büyüdüklerinde bebekleri kadar güzel olmanın hayallerini kurarken biz yurttan büyüyen kız çocukları büyüyüp güzelleşmekten korkarız içten içe, çünkü güzel olursak çok ağır bir bedel ödeyeceğimizi biliriz. Hoş bazen beklemeden, bir gecede büyütür çocuk bedenlerimizi bazı insan görünümlü itler. Ergenliğe giremeden büyüyenlerden oldum ben. Dokunduğu her yeri kesip atmak istesem de insanın en temel korkusu esir almıştı beni de tüm diğer kızlar gibi. “Öldürürüm,” seni diyordu, çok anlamlı bir hayat yaşıyormuşçasına ölümden korkuyordum. Ben ölümden hep çok korktum. İnsanın en temel ihtiyacı hayatta kalmak. Kendimizi yaşıyor sanıyorduk ama her gün biraz daha ölüyor, her gün biraz daha insanlıktan çıkıyor-

duk. Öyle sinsi, öyle planlı, öyle hesaplıydı ki kimse fark etmiyordu her gece birimizi kenara çekip çocukluğumuzu nasıl katlettiğini. Gün bitmesin, güneş gitmesin, karanlık çökmesin istiyorduk çünkü gece bütün pislikleri örtüyor çünkü gece her şeyi gizliyordu. Çocuk bedenlerimizi istismar ettiği yetmezmiş gibi bir de satıyordu. Evet yanlış duymadınız. On sekiz yaşını doldurup yurttan ayrılan hatta on sekiz yaşını doldurmadan yurttan kaçırılan her kızın kaderi bu pezevenk tarafından yüklü bir miktar karşılığında pavyona satılmaktı. İçinizde yükselen öfkenin ateşini hissedebiliyorum. Ben o öfkeyi bir ömür içinde taşıdım, taşıyacağım ama içinize su serpecek şu bilgiyi vermeden de geçemiyorum. Her pezevenk gibi o pezevenk de o yolda geberdi. İstismar ettikleri bedenler üzerinden kazandıkları parayı bölüşemeyince çekip vurmuş bunu kendisi gibi itin biri. Pislik gibi yaşadı, pislik gibi geberdi ama can dostumun eşcinsel olduğu için namazı kılınmazken, bu itin namazı da kılındı cenazesi de omuzlarda taşındı. Gerçi hoca “Hakkınızı helal ediyor musunuz?” diye sorduğunda “Etmiyoruz!” diye bağırdık hep bir ağızdan. Kimse umursamadı bizi ama biliyorum ki Rabbim duydu ve alacak intikamımızı.

KEREM

Teorik derslerin yerini yavaş yavaş stajlar almaya başlamıştı. Hastanede olmak amfide olmaktan çok daha iyi hissettiriyordu bana. Her türlü bilgiye aç, fayda sağlayacak her şeyi öğrenmeye son derece istekliydim. Bilge'yle stajlarda da birlikteydik. Kalabalık bir arkadaş grubumuz olmasına rağmen Bilge baş başa vakit geçirdiğimizde daha mutlu olduğu için genelde ikimiz takılırdık. Ben sahada olmayı ne kadar seviyorsam Bilge o kadar akademik alanda kalmayı istiyordu. "İnşallah zorunlu hizmetin burada olur çünkü ben bizim okulda öğretim görevlisi olarak kalmak istiyorum," derdi. Bilge'nin tüm hayalleri iki kişilikti, okulu bitirir bitirmez evlenmenin ve çocuk sahibi olmanın hayalini kuruyordu. Hem çok başarılı bir doktor hem de çok iyi bir anne olacaktı. Birlikte tatillere çıkacak, bir ömür mutlu mesut yaşayacaktık. Belki Masal'ı hiç görmeseydim dedikleri gerçek olacaktı ama biliyorum ki Masal'ı sevmeden bu hayattan göçüp gitseydim aslında hiç yaşamamış olacaktım. Bu anlattıklarımдан beni çapkın biri olarak düşünmenizi istemem, çapkın değilim. Tüm ömrüm boyunca sadece bir kadını sevecek ve ömrünün sonuna kadar ona sadık kalacak kadar âşığım sadece.

Masal

Gün geceye dönünce, mutlu insanlar evlerine çekilince bize kalır sokaklar. Kuaförden çok bir sirk sahnesine benzeyen köhne dükkândan alır doğru pavyona götürür bizi abonelerimiz. Hepimizin aylık anlaştığı taksiciler vardır, abone deriz biz onlara. Evden alır kuaföre, oradan pavyona, pavyondan alır, asla bir yuva gibi hissedemediğimiz evlerimize götürür bizi. Sadece pavyon kadınları için çalışır bu aboneler. Bu öyle bir pazardır ki taksicisinden komisine, pavyon sahibinden çalgıcısına, sanatçısından, aşçısına herkes kadın bedenleri üzerinden kazanır hayatını. Sorsan kötü kadınızdır ama bizler olmasak hepsi aç kalır.

Loş ışıkların altında güzeldir tüm kadınlar. Tüketilen alkol miktarı arttıkça artar güzellikler ve kahkahalar. Uyuştukça bedenler pelteleşir diller, yarım yamalak kurulur cümleler. Kimse kimseyi önemsemez, müşteriye daha fazla para harcatmaktır biz kadınların derdi, daha fazla dokunmaktır erkeklerin tek hedefi. Tam bir et pazarı. Kimsenin gerçekten mutlu olmadığı ama herkesin hep sırttığı bir ortam, bir mahşer yeri. Dedemiz yaşındaki adamların dişsiz ağızlarından dökülen “Niye düştün bu âleme sen?” sorusuna her gece verdiğimiz farklı cevaplar kadar yalan hayatlar.

Gülümsemeyi sevmem, içimden gelmez, gülemem. Çok dayak yedim bu yüzden patrondan.

“Pavyonun en güzeli kahpe ama yüzü gülmüyor,” derdi dişlerini sıkı sıkı beni döverken.

O kadar dayağa rağmen olmayınca olmuyor, içinden gelmeyince insan zorlasa da gülemiyor. Zamanla alışmıştı herkes bu hâlime, kimilerinin hoşuna bile gidiyordu asık suratlı oluşum.

“Şu mahkeme suratlı karı gelsin,” demiş komiye bir müşteri. O gecedен sonra Diken oldu lakabım ve tıpkı o atasözünde olduğu gibi deveyi diken insanı s.ken yararır misali azarladıkça yaranıyordum müşterilere.

Farklı bir tarz oluşturmıştım. Kimse bana dokunamıyordu, yeltenenin eline batırıyordum çatalı. Son kuruşlarına kadar paralarını harcatıp kalkıyordum masalarından. Diğer kadınlar hiçbir şey anlamıyordu bu işten, işin özü ben de aşağılanmaktan neden bu kadar keyif aldıklarını anlamadığım bu adamlara içimde biriktirdiğim yılların nefretini kusuyor, ettiğim hakaretler karşısında gevrek gevrek gülmelerine anlam veremiyordum. Umurumda da değildi zaten.

İyi kazanıyordum ama nereden ve nasıl olduğunu bilmediğim dağ gibi bir borcum vardı patrona. Her ay düzenli ödediğim hâlde azalacağı yerde artıyordu borcum tüm diğer kadınların olduğu gibi. Hepimiz içten içe biliyorduk ki bu bataklıktan çıkış yoktu. Kurtulmaya çalışanın sonu ölüm oluyordu. Kurtulamayacağımı, burada ölüp gideceğimi düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Tek tesellim vücuduma artık kimsenin dokunamıyor oluşuydu. Müşterim arttıkça pavyondaki kıdemim de artıyor, çalışanlar üzerinde yaptırımım oluyordu. Pavyonun gediklilerine “Abla abla” diye saygı gösterecekler de biz yeni gelenlere bir de çalışanlar sarkıntılık eder, o kırılınca elleriyle en mahrem yerlerimize bile dokunmayı kendilerine hak sayarlardı. Bana bırak dokunmayı, bakışlarıyla bile rahatsızlık veremiyorlardı artık çünkü cebine giren para arttıkça patron olacak itin koruması altına girmiştim. Masasına gittiğim müşterileri azarlayıp hakaret ettikçe ruhen rahatlıyor, bir nevi erkeklerden intikamımı alıyordum. Şişelerin biri bitip diğerini açtırdıkça, ceplerindeki son kuruşa kadar harcattıkça çalınmış çocukluğumun, tadamadığım kadınlığının yasını tamamlıyordum. Günden güne katılaşıyor, hissiz-

leşiyor, kötüleşiyordum. Yirmili yaşlarımda başındaydım henüz ama ruhen seksen yaşında ihtiyar bir kadındım. “Feleğin çemberinden geçmiş, anasının gözü, o çok fettandır” dedikleri bir kadın olmuştum. Kimseye acımıyor, can yaktıkça mutlu oluyor, mutlu olmak için daha fazla can yakıyordum. İş tuhaf bir hâl almaya başlamıştı, “Pavyon tarihinde böyle şey görülmemiştir,” diyordu eskiler. Suratlarına tükürüp tokatlamam için para vermeye başlamıştı müşteriler bana. Bunu bir sahne şovuna döndürmüştüm. Müşterilerden seçtiğim birini sahneye alıyor, ağzıma geleni sayıyor, yüzüne tükürüyor, yere yatırıp üzerine basıyor, âdeta bir pislik gibi davranıyor ve bunun için para alıyordum. İşin garibi müşteriler bu şovun bir parçası olmak için deliriyordu. Evde gariban karılarına etmedikleri işkence kalmayan bu deyyuslar benim ayakkabımın altını bile yalıyordu. Bu yeni iş modelimden çok memnundum. İşimi severek yapmaya başlamıştım. Pavyon her gece şovumu izlemek için gelenlerle dolup taşıyordu. Çok geçmeden ünüm şehir dışına kadar yayıldı. Farklı illerden sırf beni izlemek için insanlar gelmeye başladı. Adım “tarla sattıran”a çıktı, uğrumda çok erkek borç batağında kıvrandı. Hayat bana hiç acı-mamıştı, artık ben de kimseye acımıyordum. Çok geçmeden birçok taklidim çıktı ama aslını yaşatan her taklit gibi hepsi adımları daha fazla duyurmama yaradı. Hiçbiri bir ben olamıyordu çünkü ben işimi içimden gelerek yapıyordum. Erkeklerden gerçekten öldüresiye nefret ettiğim için şovum bir iş değil gerçeğin ta kendisiydi. Topuklarımla ezdiğim avuçlarında kirlenmişti çocuk bedenim, şimdi güç bendeydi. Şimdi bana yapılan her şeyin hesabını sorma vaktiydi.

Hiçbir güç içimdeki öfkeyi dindirmeye yetmese de bu aşağılama seansları bana öyle iyi geliyordu ki alkolü, sigarayı tamamen bıraktım. Bizim camiada alkol tüketmezsen, madde kullanmazsan hayatta kalamazsın çünkü yaşadıklarını başka türlü kaldıramazsın. Oysa ben çok güzel bir yöntem bulmuştum ve tüm diğer baş etme yöntemlerini kaldırıp atmıştım. Bedenim arındıkça daha güçlü hissediyordum kendimi. Patron olacak it başkalarına karşı koruyup kollasa da ona

kazandırdığım para sayesinde bana daha iyi davransa da ona olan borcum hiç azalmıyordu. Ödedikçe artan bir borç düşünün. Hiçbir zaman özgürlüğüme kavuşamayacağımı düşünüyordum ve bu beni daha da katılaştırıyordu. Elimdeki tek güce sıkı sıkı sarılıyorum ve nefret ateşimi sürekli canlı tutuyordum. Ondan kurtulacağım günü ipe çekiyordum ama bilmiyordum ki ondan kurtulduğum anda çok daha büyük bir musibetle sınanacaktım. Bir insanın başına gelebilecek her türlü kötülüğü yaşadım sanıyordum onu tanımadan önce.

Buraya kadar okuduğunuza göre siz de aynıni düşünmüş olabilirsiniz benim için ama durun daha bitmedi. Bu zamana kadar anlattıklarım bundan sonra anlatacaklarımın yanında hiçbir şey değil. Asıl hikâye şimdi başlıyor. Rüyanızda görseniz dudağınızı uçuklatacak bir hayat yaşadım ben, bu kadarı ancak filmlerde olur diyeceğiniz türden. Kötülüğün her türlüşünü gördüm, acıyı dibine kadar tattım, istismarı, tacizi, tecavüzü yaşadım. Boğaz tokluğuna köle gibi çalıştırıldım, tüm bu kötülüklere ölümden, öldürölmekten korktuğum için katlandım, en büyük korkumuzun bir gün gerçeğimiz olabileceğinden habersizdim o vakitler. Daha pek çok şeyden habersizdim. Güzel olan duyguların hiçbirini tatmamıştım henüz. Sevmeyi, sevmeyi bilmiyordum, bu iki duygudan ölümlüne korkuyordum çünkü şu kısacık hayatımda sevdiğim iki insan da aynı sonu yaşamıştı. Ablam da, çocukken tek arkadaşım olan Elmas da... Dilim varmıyor tekrar tekrar anlatmaya. Kimi sevsem ya da kim sevse beni, ölüyordu. Dünyaya gelişime vesile olan her iki insan da sevmemişti beni, nerede nasıl yaşadığımı hiç merak etmemişlerdi. Yurtta da değişmedi kaderim, yaşıım büyük olduğı için kimse kalıcı olarak evlatlık almak istemedi. Kısa süreli alanları saymıyorum çünkü onlar evlat olarak değil hizmet ettirmek için alıp hizmetimden memnun kalmayınca geri bıraktılar. Genelde bebek ya da çok küçük çocukları tercih ediyordu insanlar. Bizlerden korkuyorlardı sanırım. Bir kez bir aile evlatlık almak istemişti beni ama yaşadıklarımın ayrıntılarını duyunca istememişler, psikolojisi bozuk olabilir diyerek vazgeçmişler. Aynen böyle

anlatmıştı sevgiden nasibini alamamış müdire hanım. Yaşadıklarım, bana yaşatılanlar bir utanç gibi boynumda asılı duruyor, ben bir kabahat işlemişim gibi yaşamımın geri kalanında da lanetim olmaya devam ediyordu. Sonradan sistem değişti mi bilmiyorum ama benim zamanımda okul konusunda da destek görmüyorduk kimseden. Derslerimizle ilgilenen yoktu, ders çalışmamız için yönlendiren yoktu. Okursam kaderimi değiştirebileceğimi söyleseydi birileri okula dört elle sarılırdım belki de. Gerçi okulda da zorbalığa maruz kalıyorduk. Sınıftaki diğer öğrenciler yurttan gelenlerle arkadaşlık etmiyor, veliler sınıftaki varlığımızdan huzursuz oluyordu. Öğretmenler için herhangi bir değerimiz yoktu. Analı kuzu kınalı kuzu demişler ya o hesap bizimkisi. Annesi babası olmayanın kimsesi olmuyor, kimse sahip çıkmıyor, sevgi göstermiyordu. Toplumun kanserli hücresiydik biz, insanlar çocuklarının bizlerle arkadaşlık etmesini istemiyordu çünkü çocuklarına kötü örnek olacağımızdan korkuyorlardı. Her gittiğim sınıfta imza kampanyası düzenleniyor ve sürekli sınıf sınıf geziyordum, hâl böyle olunca okuldan iyice soğudum.

Yeri mi bilmiyorum ama söylemezsem olmaz; insan belli bir rutine sahip olduğunda bu sonsuza kadar sürecek zannediyor. Tepesinde çatısı, içinde harıl harıl yanan sobası, mutfağında sıcak çorbası olan evlerin mutlu insanları sizlere iki çift lafım var. O üzerine titrediğiniz, gözünüzden sakındığınız, hastalandığınız sabahlara kadar başında beklediğiniz evlatlarınız, hani şu bizimle yan yana gördüğünüzde aklınızı kaybedecek kadar evhamlandığınız yavrularınız var ya, işte onlar bir gün bizimle aynı kaderi yaşayabilir. Yıkılmaz sandığınız kaleleriniz bir gün yerle bir olabilir. Bir deprem, bir yangın sizi bu dünyadan evlatlarınızdan önce alabilir. Tüm tanıdıklarınız aynı felakette yaşamını kaybedebilir ya da güvendiğiniz dağlara karlar yağabilir. Anne babanız, eşiniz dostunuz sizden sonra emanetiniz olan çocuklarınıza bakmayabilir. Sizin o pamuklara sardığınız yavrularınız da bir gün bizler gibi bir yurdun soğuk koridorlarında bir görevlinin arkasında ayaklarını yere sürte sürte yürümek zorunda kalabilir.

Annesinin sıcak kuyunda uyumaya alışmışken kimsesizliğin buz tutmuş yataklarında sabahlayabilir. Acıtırım korkusuyla nazik nazik taradığınız o ipek saçlarda kirli eller dolaşabilir. İşte bu yüzden bu kadar nefret etmeyin bizden. “Yok canım öyle bir şey, nereden çıkarıyorsun tüm bunları!” demeyin, yaşadım da oradan biliyorum.

Ben yapmam sanıyorsunuz ya iyi düşünün, sınıfa sonradan dâhil olan o çocuktan hiç rahatsızlık duymadınız mı? Yüksek sesle itiraf etmenize gerek yok, kendinize dürüst olun yeter. Bizi topluma katabilecek olan sizlersiniz. Bize de biraz olsun anne şefkati gösteremez misiniz? İçinizden sevmek gelmiyorsa bile en azından ayırıştırma-maya özen gösterseniz olmaz mı? Bence yapabilirsiniz, o kocaman yüreklerinizde küçücük de olsa bir yer verebilirsiniz bize.

Bir şekilde hikâyemi okuyup kederime tanıklık edenlerden ve aşk-ıma şahitlik edecek olan siz değerli okurlardan ilk ve son ricam, lütfen farklılıklara saygı gösterin. Sizden olmayanlara da kucak açıp sevin. En azından deneyin. Sadece sosyal hizmetlerde kalan çocuklara değil sizin çocuğunuzdan bedenen veya ruhen bir şekilde farklı olan tüm özel gereksinimli çocuklara ve eğer varsa onların ebeveynlerine karşı daha kucaklayıcı olun çünkü bu iyileştirecek toplumu çünkü bu saracak yaralarımızı. Bakın size bizzat başımdan geçen bir anımı anlatacağım. Biliyorum ki kaderimi az da olsa değiştirme imkânını bana o kısacık sürede o sevgi dolu kadın verdi.

Yine bir sınıfta istenmiyordum. Veliler imza topladığı için başka bir sınıfa alınmışım. Yeni gittiğim sınıfta tek başıma en arka sırada otuyordum. Zaten sessiz sakın, içine kapanık bir çocuktum, üstüne bir de yeni bir sınıfa gitmiş olmanın çekingenliğini yüklenmişim. Bir kız geldi yanıma. Işıl ışıl, sevgi dolu gözlerle baktı bana. Saçları tertemiz, iki yanından bağlanmıştı. Güzel tokalarına takıldı gözlerim ve kocaman dantel yakasına. İçim gitti önlüğündeki ütü izine bakarken. Ben hiç ütülü önlük giymemişim, bana kimse yaka örmemişti, hep kendim kestiğim daha doğrusu kesemediğim için yamuk yumuktu tırnaklarım. Cevap vermeye utanıyordum ama yanımda kalsın isti-

yordum. Yanımda otursun, hiç konuşmasa bile sadece bana bak-sın istiyordum. Biri bana sevgiyle baksın istiyordum. “Aç mısın?” diye sorduğunda, çok aç olmama rağmen annesi duyarsa kızar diye “Hayır,” dedim. Benimle paylaşmak için böldüğü poğaçasın-dan uzattığı parçayı uzanıp alamadım. “Al çekinme ye, bende var daha,” dedi ama alamadım.. Sonra iki kız geldi yanımıza ve “İluy onunla konuşma, o yurtta kalıyormuş,” gibi şeyler söylediler. Yeni arkadaşımı çekiştirip götürdüler ama o ertesi teneffüs yine geldi yanıma. Bu kez muz ikram etti bana. O zamanlar muz yemek çok büyük bir lükstü. O yaşıma kadar sadece iki kez muz yemiştım ve tadını çok sevmiştim ama ikramını yine de reddettim. Yaşından çok daha olgun bir kızdı, canımın istediğini ama utandığım için teklifini reddettiğimi anlamıştı. Muzundan büyük bir parça bölüp peçeteye bırakıp yanımdan uzaklaştı ve o gün tekrar yanıma gelmedi. Sınıftan herkes çıktığında ve kızın muzunu geri istemeyeceğinden emin oldu-ğumda muzunu yedim, hayatımın en güzel anlarından biriydi. Ertesi gün ona vermek üzere bir elma çalmaya karar verdim yemekha-neden. Yakalanırsam eşek sudan gelinceye kadar dayak yiyeceğimi bilsem de yeni arkadaşımı mutlu etmek istiyordum. Beni sevmesini, bana iyi davranmasını istiyordum. Ertesi sabah en arkadaki sırama geçtim, ürkek bakışlarla sınıfı tarıyor, onu arıyordum ki yanında bir kadınla gülümseyerek içeri girdi. O an yaşadığım korkuyu size tarif edemem, korktuğum başıma gelmişti işte. Annesi kızının muzunu yediğim için beni dövecekti ama dayak yiyecek olmaktan ziyade tek arkadaşımın da artık benimle konuşmasının yasaklanmasından korkuyordum. Tir tir titremeye başladım. Başımı önüme eğdim ve cezasını bekleyen bir mahkûm gibi anne kızın en arkadaki sırama kadar gelmesini bekledim. Sıkı sıkı yumruk yaptığım ellerimle bir yandan önlüğümün eteğini çekiştirirken bir yandan da bildiğim tek dua olan Sübhaneke’yi okuyordum Allah’ım beni korusun diye. Yani dayaktan korumasın da annesi kızıyla konuşmamı ya-saklamasın diye.

“Merhaba tatlım,” dedi sevgi dolu bir kadın sesi. Başımı kaldırmaya korkuyordum. Sesi kulağıma sevgi dolu gelse de belki yüzümü görünce fikri değişir ve yüzüme vurur diye tedirgin oluyordum. Yumruk hâline getirdiğim avuçlarım terden sırlıslıkla olmuştu, saç diplerim de ıslanmıştı.

“Senin ne güzel saçların var,” deyip saçlarıma dokundu şefkatle. Hayatımda ilk defa yetişkin bir kadın sevgiyle dokunuyordu bana. Yine de başımı kaldırmaya korkuyordum, belki yüzümü görünce ne kadar sevimsiz olduğumu fark eder diye başımı ijiye önüme eğmiştim. Elleri hâlâ saçlarımdaydı, ilk defa bir anne eli değişiyordu başıma. O an orada yaşadığım mutluluğu anlatamam size. Gözlerim dolmuştu, ağlamak geliyordu içimden ama ağlayan çocukları kimse sevmediği için kendimi tutmam lazımdı. Başardım da, ağlamadım orada ama bir ömür ne zaman anne sevgisini arasam hep o anıya gider bir güzel ağlarım. O gün, sanırım utandığımı düşündüğü için yanımdan ayrıldı Gülbin teyze ama elini hiç çekmedi üzerimden. Her gün Türkan’a iki kişilik bir beslenme çantası hazırlayıp gönderdi. Hayatımda ilk kez anne köftesi, keki, kurabiyesi yiyordum. Türkan benimle konuştukça diğer çocuklar da daha iyi davranmaya başlamıştı. Şu an şartlar nasıl bilmiyorum ama o yıllarda evci çıkabiliyorduk. Gülbin teyze hafta sonu onlarda kalabilmem için yurttan izin almıştı ve ben hayatımda ilk defa anlamıştım insanların hafta sonunu neden sevdiğini.

Cuma akşamı Türkan’la birlikte yürüye yürüye evlerine gitmiştik. Hayatımda ilk kez bir aile evi görüyordum. Sıcacıktı ev, mis gibi yemek kokuları geliyordu mutfaktan. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sarıldı her ikimize de canım Gülbin teyze. “Hadi gelin size güzel köpüklü bir banyo yaptırayım,” diyerek bizi banyoya götürdü. Birbirimize arkamızı dönerek soyunup köpüklü küvete girdik. Tahmin etmişsinizdir, o gün orada ilk kez sıcak köpüklü bir suda oynamıştım.

“Önce kimin saçlarını yıkayayım?” dedi Gülbin teyze gülümseyerek.

“Türkan'ın,” dedim çünkü annesinin bana gösterdiği ilgiyi kıskanıp beni artık sevmemesinden korkuyordum. Bu nedenle içimden ona sımsıkı sarılıp öpmek gelse de Gülbin teyzeden bilinçli bir şekilde uzak duruyordum.

Türkan'ı yıkadıktan sonra sıra bana geldi.

“Suyun sıcaklığı iyi mi?” diye sordu şefkatle.

Hiç sıcak suyla yıkanmadığım için bu sıcaklık bana fazla geliyordu ama onu yormamak için “Çok iyi,” demekle yetindim. Gülbin teyze şefkatle yıkıyordu saçlarımı, o kadar güzel bir andı ki sonsuza kadar sürsün isterdim. Gözlerim kapalı bir şekilde, yüzümde huzurlu bir gülümsemeyle ânın tadını çıkarırken onun, “Seni kim dövüyor Masal?” diyen sesiyle irkildim.

Morluklarımı görmüştü ve nedenini sorguluyordu. Hiçbir şey söylemedim çünkü söylersem daha çok dayak yiyeceğimi bilecek kadar çok vakit geçirmiştım yurtta. Yurt annesi bizi döverdi, hem de eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Dövmesi için herhangi bir şey yapmış olmamız gerekmezdi, canı o gün hangimizi dövmek isterse onu yanına çağırır cımcikleye cımcikleye döverdi. Bazen “Çok yorgunum, siz birbirinizi dövün de ben azıcık izleyeyim,” der birbirimize vurmamızı isterdi. Eğer dediğini yapmaz, ona karşı çıkarsak işte o zaman itaatsizliğimizin bedelini ağır ödetirdi. Sessizliğim uzayınca sebebini anlamış olacak ki sorusunu yinelemedi Gülbin teyze. Nazikçe şampuanladığı saçlarımı ve ayağa kalkmamı rica edip tüm vücudumu duruladı. Yumuşacık ve tertemiz kokan bir havluya sardıktan sonra kucaklayıp banyodan çıkardı beni. Bu kadar da olmaz dediğinizi duyar gibiyim ama bu kadarı da oldu evet. Ben o gün o evde hayatımda ilk kez banyodan havluya sarılarak çıktım. Yurt öncesi zaten banyo yaptığımızı bile hatırlamıyorum, yurtta da havlu mavlu yoktu. Banyodan yatakhaneyle ıslak ve çırılçıplak koşardık yaz kış.

Kurulandıktan sonra Gülbin teyzenin benim için aldığı pembe kalpli pijama takımlarımı giyerken o kadar mutlu oldum ki daha fazla dayanamayıp sevinçten ona sarıldım ama ânında pişman olup he-

men uzaklaştım. Ne olduğunu anlamayan Gülbin teyze merak dolu bakışlarla beni süzerken ben mahcup bir şekilde, “Annene sarıldığım için özür dilerim Türkan,” diyebildim sadece.

Türkan hiçbir şey anlamamıştı, neden özür dilediğimi anlamadığını söyledi ve gelip bana sıkıca sarıldı. Sonra o kocaman sevgi dolu kucığına aldı her ikimizi birden canım Gülbin teyzem. Nazıkçe taradığı saçlarımızı özenle kurutup ördü. Her iki örüğe güzel tokalar taktı. Ne mutlu bir gündü. Biz odada oyuncaklarla oynarken Gülbin teyze sofrayı kurdu. Köfte patates, pilav ve en sevdiğim çorba olan tarhana vardı, üstelik yemeklerimizin tamamını yersek dolapta kocaman bir yaş pasta da bizi bekliyordu. Biz sevinçle sofraya bakkarken kapı çaldı. Türkan büyük bir sevinçle “Babam geldi, babam geldi!” diyerek kapıya koştu. Ben ne yapacağımı bilemez bir hâlde, olduğum yerde donup kaldım. İnsanların tümünden korkuyordum ama yetişkin erkeklerden çok daha fazla korkuyordum. Türkan babasının kucığında içeriye girdiğinde ben donmuş bir hâlde beni bıraktığı yerde duruyordum. Babasının kucığından inip bana doğru koştu ve elimden tutup beni babasına doğru götürdü.

“Baba bak, bu benim en sevdiğim arkadaşım Masal,” dedi.

“Merhaba Masal, nasılsın?”

Başımı kaldırıp bakmaya korktuğum için bakışlarım yerde cevap verdim Türkan’ın babası Servet amcaya.

Bedenim kadar cılız bir sesle “Siz nasılsınız?” diyebildim.

O akşam o evde hayatımda ilk defa anne, baba, çocuktan oluşan mutlu bir aile tablosunun içindeydim. Aileden biri değildim ama öyleymiş gibi davranıyorlardı. Yemek bitince Gülbin teyzeyle Servet amca sofrayı topladılar, biz Türkan’la bebeklerimizle oynadık. O güne kadarki hayatımın en güzel günüydü şüphesiz. Kerem’i tanıyınca kadar daha güzel bir akşam yaşamadım. Pazar akşamı bunu sık sık tekrarlayacaklarını söyleyerek beni yurda bıraktılar ama o akşam bir kez daha yaşanmadı. Ben büyük bir heyecanla cumayı beklerken, perşembe günü beklenmedik bir haber geldi. Her ölüm ani, her

ölüm erkendi ama bu sonuncusu beni en derinden üzen oldu. İnsan hayatında sadece bir kez gördüğü bir insanın ölümüne neden bu kadar üzülmür bilmiyorum, sanırım benim yasım sahip olduğum ilk ve son şansımı kaybedişimeydi.

Perşembe sabahı Türkan okula gelmedi ve iki ders sonra öğretmenimiz acı haberi verdi.

“Türkan’ın babası işyerinde geçirdiği bir kaza sonucu yaşamını kaybetmiş çocuklar. Türkan okula döndüğünde ona destek olmanızı istiyorum,” gibi bir şeyler söyledi öğretmenimiz.

Sınıfta çıt çıkmıyordu, ölümün soğuk nefesiyle tanışmamış şanslı çocuklar olayın ciddiyetini anlayamamıştı henüz. Kimden geldiğini anlayamadığım bir çığlık koptu önce sonra biri hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bakışlar bana döndüğünde anladım ağlayanın, bağıranın ben olduğumu. O gün orada, o sırada bağıra bağıra, avaz avaz ağladım ablama, ilk ve son arkadaşım Elmas’a ve arkadaştan öte bana bir kardeş olan canım Türkan’ın babası Servet amcaya... Aile olma fırsatını bulduğum anda kaybedişimin acısına saatlerce ağladım.

Ne kadar süre ağladım hatırlamıyorum. Türkan’ın okula dönüşünü ne kadar uzun süre beklediğimi de hatırlayamıyorum. Bir gün öğretmenim, “Türkan’ı bekleme Masal, o artık gelmeyecek. Memleketlerine, annee ve dedesinin evine dönmüşler annesiyle birlikte,” dedi.

Çok kızmıştım o çocuk aklımla Türkan’a, Gülbin teyzeye, benimle vedalaşmadan çekip gidişlerine. Onca terk edilişimin içinde bu canımı en çok acıttı. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlayabiliyorum. Bir arkadaşımız anne babası konuşurken duymuş, Türkan’ın babası Servet amca iş makinesine kolunu kaptırmış ve ambulans gelinceye kadar fabrikada yaşamını yitirmiş. Gurbette bir çocukla tek başına kalan Gülbin teyzeye tazminat ödemeyi bırakın, şikâyetçi olduğu takdirde canlarını yakmakla tehdit etmiş fabrika sahibi. Ne yapacağını bilemeyen Gülbin teyze Türkan’ı alıp memleketine, anne

baba evine dönmüş. O gün orada anladım ki, hayat sadece bana değil güçsüz olan hiç kimseye acımıyor.

Türkan ve Gülbin teyzeyi çok aradım ama izlerine hiçbir yerde rastlamadım. Hani olur da bir gün bu kitaba denk gelir ve okurlarsa şunları söylemek isterim onlara:

Siz bana bir şans verdiniz, bir gün bir yerde mutluluğu bulabileceğimin mümkün olduğunu gösterdiniz. Siz bana ait olma duygusunu ilk hissettirenlersiniz, siz benim tattığım ilk aile sıcaklığı, oturduğum ilk aile sofrasısınız. Siz aile denince hayalimde canlanan tek resimdiniz, iyi ki karşıma çıktınız güzel insanlar, hayatımda çok daha uzun süre kalmanızı dilerdim ama kismet bu kadarmış, her saniyesi için size çok teşekkür ederim. Elbet bir gün buluşacağız biliyorum bu böyle yarım kalmayacak.